

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL ORADEA
- Secția comercială și de
contencios administrativ și fiscal -
DOSAR Nr. 298/CA/2008

CA/08

D 3/2006

DECIZIA NR.298/CA/2008 - R

Sedința publică din 25 septembrie 2008

PREȘEDINTE : DIANA POPESCU - judecător
MIHAELA ROȘANU - judecător
BOȚA MARILENA - judecător
DOBĂLĂTORICA - grefier
&&&&&&&&

Pe rol fiind pronunțarea asupra recursurilor în contencios administrativ declarate de reclamanta SC „ARCAN 2000” SRL, cu sediul în Vadu Crișului, CF 2555 nr. topo. 2062/44, jud.Bihor și de către intervenientele SC „REȘTELLO” SRL, SC „SARANO” SRL, SC „CANTEMIR” SRL, SC „FREIA” SRL, SC „LEBELINO” SRL, SC „AMARENA” SRL, SC „MORANITO” SRL, SC „GIOVINOTTO” SRL și SC „MISTICO” SRL, toate cu sediul în Oradea, str.Louis Pasteur, nr.4, ap.1, jud.Bihor în contradictoriu cu intimata pârâtă DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BIHOR, cu sediul în Oradea, str.D. Cantemir, nr.2/B, jud.Bihor împotriva sentinței nr.12/CA din 12 martie 2008, pronunțată de Tribunalul Bihor, în dosarul nr. 298/CA/2006 având ca obiect contestație act administrativ fiscal.

Se constată că fondul cauzei a fost dezbătut la data de 18 septembrie 2008, când părțile prezente au pus concluzii consemnate în încheierea din acea dată, încheiere ce face parte integrantă din prezenta hotărâre și când s-a amânat pronunțarea hotărârii cauzei pentru data de 25 septembrie 2008.

CURTEA DE APEL
deliberând:

Asupra recursului în contencios administrativ de față, constată următoarele:

Prin sentința nr.12/CA din 12 martie 2008, Tribunalul Bihor a respins acțiunea în contencios administrativ introdusă de reclamanta SC ARCAN 2000 SRL cu sediul în localitatea Vadu Crișului, județul Bihor împotriva pârâtei DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE BIHOR cu sediul în Oradea, str. D. Cantemir, nr. 2 B, cod poștal 410519, jud. Bihor.

A respins cererile de intervenție în interesul reclamantei SC ... SRL, formulate de intervenientele SC ... SRL, SC ... SRL, SC ... SRL, SC ... SRL, SC ... SRL, SC ... SRL, SC ... SRL și SC ... SRL, toate cu sediul în Oradea, str. Louis Pasteur, nr.4, ap.1, județul Bihor.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut următoarele :

Privind impozitul pe profit în sumă de 8.696 lei și obligația de plată a dobânzilor și penalităților aferente acestuia, problema supusă soluționării este aceea dacă societatea beneficiază de scutire la plata impozitului pe profit pentru veniturile realizate în perioada 06.2000-12.2002 din vânzarea unor bunuri, respectiv din alte domenii decât cele de interes pentru zona defavorizată.

S-a reținut că, reclamanta este posesoarea Certificatului de investitor în zona defavorizată nr. 408 NV/15.06.2000 și beneficiază de scutire la plata impozitului pe profit pentru activitatea de fabricare a încălțămîntului.

Impozitul pe profit în sumă de 8.696 lei, stabilit de plată la data de 31.12.2002 precum și majorările de întârziere aferente în sumă de ... lei (în sumă de ... lei recalculate prin expertiză) și penalități de întârziere în sumă de ... lei, este confirmat prin raportul de expertiză ca fiind datorat de reclamantă –(filele 16-17 din raportul de expertiză și anexa 1 a acestuia). Acesta este datorat pentru efectuarea, pe perioada 06.2000-12.2002 a unor activități în alte domenii decât cele de interes pentru zona defavorizată, fapt ce rezultă de altfel din expertiză și nu are nici o legătură cu cheltuielile nedeductibile privind chiriile spațiilor subînchiriate calculate de către expert.

Drept urmare, instanța a reținut că, raportat la dispozițiile art. 4 alin. (1) și (2) din OG nr. 70/1994, art. 7 din Legea nr. 414/2002, art. 19 alin. (1) din Legea nr. 517/2003 coroborat cu art. 9 alin. (2) din N.M. pentru aplicarea OUG 24/1999 privind zonele defavorizate, corect a fost stabilit de către organul de control obligația de plată a reclamantei în sumă de 8.696 lei impozit pe profit, precum și majorările și penalitățile de întârziere aferente acestuia.

Privind taxa pe valoare adăugată, instanța a reținut următoarele :

Conform concluziilor raportului de expertiză, în cursul anilor financiari 2003, 2004, societatea evidențiază cheltuieli de protocol în sumă de ... lei, respectiv ... lei, având în vedere faptul că societatea la 31.12.2003 înregistrează o pierdere contabilă de ... lei, iar la 31.12.2004 o pierdere contabilă de ... lei, societatea trebuia să calculeze și să evidențieze la rubrica regularizări din deconturile de TVA sumele reprezentând TVA-ul aferent depășirii limitelor legale la cheltuielile de protocol. Datorită faptului că în anii 2003, 2004, societatea a înregistrat pierderi, cum s-a arătat mai sus, s-a apreciat că, TVA-ul aferent cheltuielilor de protocol este în totalitate nedeductibil.

Privind calculele efectuate de expertul contabil din care rezultă o diferență de cheltuieli în sumă de 50.742 lei și taxa pe valoare adăugată în sumă de 10.781 lei, cu explicația că acestea sunt veniturile din subînchirieri facturate societăților afiliate în iulie 2003 și septembrie 2004 și TVA aferentă; atât din raportul de inspecție fiscală (pag. 5 alin. 2), cât și din contestație depusă, nu rezultă că petenta a realizat astfel de venituri și nici că facturile în cauză au fost prezentate organelor de inspecție fiscală. Astfel, rezultă că expertul a examinat și alte documente decât cele prezentate organelor de control și depuse la dosarul contestației, iar concluzia înscrisă în raportul de expertiză contabilă nu corespunde realității constatate la data efectuării controlului și soluționării contestației.

Pe de altă parte, în opinia instanței, cheltuielile privind chirii cu spațiile subînchiriate persoanelor juridice afiliate și TVA aferentă, sunt nedeductibile din punct de vedere fiscal, spațiile fiind puse la dispoziția altor persoane juridice și utilizate de către acestea și nu de către reclamantă. Susținerea expertului că între reclamantă și persoanele juridice afiliate s-a realizat un schimb de servicii nu este reală, deoarece acestea nu prestează nici un fel de servicii în contrapartida chiriilor suportate de reclamantă și care ar putea fi eventual compensate cu acestea.

De asemenea, contrar susținerilor expertului contabil, s-a apreciat că, instanța nu poate reține că există o legătură între activitatea persoanelor juridice afiliate și activitatea reclamantei, pe segmentul comercializare (vânzare) a produsului finit, deoarece această susținere se bazează doar pe împrejurarea că societățile afiliate comercializează produse finite ale reclamantei în spațiile ale căror chirii și utilități au fost suportate de către acestea, care sunt persoane juridice distincte, având propriile venituri și cheltuieli, iar bunurile produse de reclamantă au fost facturate și au trecut în proprietatea societăților cumpărătoare (afiliate), acestea fiind din punct de vedere fiscal impozabile distinct.

Pentru aceste motive, văzând dispozițiile art. 4 alin. (1) lit. e) și alin. (3) lit. a), art. 24 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 345/2002, art. 129 alin. (3) lit. b) din Legea nr. 571/2003, instanța a apreciat că în mod corect a stabilit organul de control că reclamanta nu avea drept de deducere a TVA în sumă de 154.715 lei aferentă închirierilor de spații comerciale subînchiriate altor societăți comerciale efectuate în perioada 2003 - septembrie 2005, ci doar pentru prestările de servicii destinate realizării de operațiuni care să aibă legătură cu activitatea sa economică.

Împotriva acestei hotărâri au formulat recurs, atât reclamanta SC „**AMAZON 2000**” SRL, cât și intervenientele SC „**AMAZONIA**” SRL, SC „**GIOVANNITO**” SRL, SC „**STRANITO**” SRL, SC „**MISTICO**” SRL, SC „**F. BFLINO**” SRL, SC „**RECARLO**” SRL, SC „**PIA**” SRL, SC „**OKIETA**” SRL, și SC „**KANO**” SRL.

Prin recursul formulat reclamanta SC „**AMAZON 2000**” SRL, a solicitat instanței admiterea recursului, modificarea în totalitate a hotărârii atacate, în sensul admiterii acțiunii, fără cheltuieli de judecată.

În dezvoltarea motivelor de recurs, recurenta a arătat că instanța de fond nu a admis nici măcar în parte acțiunea sa cu privire la exonerarea de la plata sumei de 14.186 lei, această sumă reprezentând doar o greșeală de calcul matematic care rezultă din expertiza contabilă administrată în cauză. În privința capătului de cerere privitor la TVA aferent contractelor de închiriere, recurenta a menționat că acesta a fost soluționat reținându-se ca unic argument, susținerile organelor de control, respectiv faptul că, societățile afiliate către care au fost subînchiriate spațiile comerciale, sunt persoane juridice distincte, având propriile venituri și cheltuieli, deși se impunea o analiză amănunțită a operațiunilor desfășurate de către societate și persoanele afiliate, care să ducă la stabilirea cadrului legal aplicabil.

Recurenta a învederat instanței și faptul că susținerile conform cărora între activitatea sa și cea a persoanelor afiliate nu există nici un fel de legătură, este contrazis de concluziile raportului de expertiză contabilă în care se evidențiază contrariul, precum și că, întrucât în textele legale nu se face nici o distincție între legătura economică directă sau indirectă rezultă că, pentru existența dreptului de deducere al TVA condiția necesară și suficientă este dobândirea unei legături a operațiunilor cu activitatea societății.

S-a subliniat de către recurentă că, înțelege să critice soluția instanței și cu privire la impozitul pe profit.

Recursul nu a fost motivat în drept.

Intervenientele prin recursul formulat au solicitat admiterea recursului, modificarea în totalitate a sentinței, în sensul admiterii cererii reclamantei, fără cheltuieli de judecată.

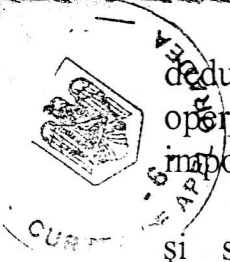
În dezvoltarea motivelor de recurs, intervenientele au precizat că, deși cererile lor de intervenție au fost admise în principiu, prin sentința pronunțată, acestea au fost respinse pe considerentul că între reclamantă și ele nu au existat operațiuni care să aibă legături cu activitatea economică a celei dintâi, în ciuda faptului că, din expertiza efectuată în cauză, această legătură a fost dovedită.

S-a mai arătat de către interveniente că, din întreg materialul probator administrat reiese clar că, în proporție covârșitoare mărfurile produse de reclamantă au fost comercializate de către ele în baza contractelor de colaborare încheiate, și că această relație de afiliere, conform codului fiscal, produce o serie de consecințe legale ignorate de prima instanță.

În drept au fost invocate dispozițiile art.304 pct.7 și 9 Cod procedură civilă.

Examinând recursurile formulate, atât prin prisma criticilor formulate, cât și sub toate aspectele potrivit art.304/1 Cod procedură civilă, instanța apreciază recursurile neîntemeiate, motiv pentru care le va respinge potrivit art.312 Cod procedură civilă.

În privința TVA aferent contractelor de închiriere, corect a apreciat instanța de fond că reclamanta nu avea drept de deducere a acestui, având în vedere că potrivit art.24 alin.2 lit."a" din Legea nr.345/2002 nu poate fi

dedusă taxa pe valoare adăugată aferentă intrărilor referitoare la operațiuni care nu au legătură cu activitatea economică a persoanelor impozabile.

În speță, operațiunea de închiriere a unor spații de către reclamantă și subînchirierea lor, în scopul comercializării unor articole de marochinărie și încălțăminte, nu are nici o legătură cu activitatea sa economică.

De asemenea, având în vedere că, potrivit informațiilor furnizate de Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Bihor, obiectul de activitate al reclamantei este fabricarea încălțăminte, nu vor putea fi primite susținerile expertului potrivit cărora între activitatea reclamantei recurente și activitatea intervenientelor există o legătură pe segmentul de comercializare, acesta neconstituind obiect de activitate al recurenteii așa cum s-a precizat.

Așadar, instanța de control apreciază contrar susținerilor recurentelor că raportul de expertiză efectuat în cauză este relevant și edificator, sub aspectul dovedirii legăturii dintre activitatea sa și cea a persoanelor juridice cărora le-a subînchiriat spațiul.

Deși, recurenta reclamantă a criticat sentința și în privința impozitului pe profit, ea nu a indicat nici un motiv de nelegalitate a acesteia.

Astfel, ținând cont de concluziile expertizei în privința impozitului pe profit, potrivit cărora, deși societatea reclamantă în baza OUG nr.24/1998 beneficiază de scutire de plata impozitului pe profit doar pentru activitatea de fabricare a încălțăminte, ea totuși a desfășurat și alte activități economice, pe bună dreptate tribunalul a apreciat că reclamanta datorează suma de 3596 lei impozit pe profit, precum și dobânzi și penalități de întârziere.

Referitor la observațiile reclamantei recurente legate de faptul că se impunea exonerarea sa de la plata sumei de 1113 lei acestea sunt neîntemeiate.

Recurenta nu a evidențiat în ce constă greșeala matematică, iar raportul de expertiză efectuat nu relevă o astfel de greșeală.

Nici criticile recurentelor interveniente nu sunt fondate.

În condițiile în care cererea principală a fost respinsă este evident că și cererile de intervenție în interesul reclamantei se impuneau a fi respinse, iar din acest punct de vedere instanța de fond a procedat just.

Pe de altă parte, faptul că cererile de intervenție în interesul reclamantei au fost admise în principiu a fost justificat de îndeplinirea următoarelor cerințe, analizate de judecătorul fondului : dovedirea unui interes propriu de către terț, existența unei legături cu cererea principală și admisibilitatea cererii de intervenție în raport cu obiectul cererii principale, iar admiterea lor în principiu nu implică automat și admiterea acestora pe fond

Fiind vorba de intervenții accesorii, modul de soluționare pe fond a acestora depinde de modul de soluționare a cererii părții în favoarea căreia intervine.

Contractul de colaborare încheiat de reclamantă cu intervenientele și împrejurarea că mărfurile produse de reclamantă au fost comercializate de acestea din urmă nu pot avea consecințe legale în privința TVA – ului pentru considerentele expuse în paragraful în care s-a analizat acest aspect.

Având în vedere că în cauză nu s-a dovedit incidența motivelor de recurs reglementate prin art.304 pct.7 și 9 Cod procedură civilă, recursurile urmează a fi respinse.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E :

RESPINGE ca nefondate recursurile declarate de SC „*[illegibil]*” SRL, SC „*[illegibil]*” SRL, SC „*[illegibil]*” SRL, SC „*[illegibil]*” SRL, SC „*[illegibil]*” SRL, SC „*[illegibil]*” SRL, SC „*[illegibil]*” SRL, SC „*[illegibil]*” SRL, SC „*[illegibil]*” SRL, și SC „*[illegibil]*” SRL, împotriva sentinței nr. 113/CA din 12 martie 2008, pronunțată de Tribunalul Bihor - Oradea, pe care o menține în totul.

Fără cheltuieli de judecată în recurs.

IREVOCABILĂ.

Pronunțată în sedinta publică din 25 septembrie 2008

